

faaet en billig Udkomst til at behandles bedre, end de oprindelig vare stillede, og deels fordi deres Antal kun beløber sig til 6, og vi derfor ikke fandt det passende, under saadanne Omstændigheder at constituere en særegen Klasse af dem.

Krigsministeren: Det er kun et Par Punkter i den ærede Taler's Foredrag, hvorved jeg skal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger. Han siger, at ifølge Lovgivningen ere Embedsmænd og Officerer ikke fritagne for Værnepligt, de ere ikke udtrykkelig fritagne; det staaer der intetsteds (Schæf: Maa jeg bede om Ordet!). Han har ogsaa anført, at Justitsministeren i sin Tid har sagt, at der ingen Fare for Stats tjenesten var forbunden med, at Embedsmænd vedblive at være værnepligtige. Jeg indrømmer det, at der ingen Fare er forbunden dermed; men jeg vender Sætningen om og siger, at der slet ingen Fare vil være forbunden med Stats tjenesten, om Embedsmænd og Officerer bleve fritagne for at være værnepligtige (Schæfning: Maa jeg bede om Ordet!). Den ærede Taler sagde fremdeles, at Reserveofficererne ikke efter Lovgivningen kunne stille for sig, uden Krigsministerens Tilladelse; thi det er gjort til Betingelse, at, naar en Vaabenøvet vil stille for sig, saa skal han stille en anden Vaabenøvet. Ja, det er ganske rigtigt, men der er ingen Lov, der forbyder Krigsministeren at bevilge en saadan Tilladelse, naar Vedkommende stiller en anden Vaabenøvet for sig. Der var et Punkt, som jeg ikke syntes den ærede Taler besvarede, og det er nemlig Grunden, hvorfor de Officerer, som ere avancerede fra Underofficererclassen, ere blevne behandlede gunstigere end de andre. Jeg har slet ikke Noget imod, at de blive behandlede saa gunstigt, som Forsamlingen vil tilstaae det; men Grunden, hvorfor de ere stillede gunstigere end de andre, eller Grunden, hvorfor de have større Krav derpaa end de andre, er ikke oplyst. Jeg vil ikke have, at den ene Klasse skal stilles lavere, end den ærede Comitee ønsker. Jeg ønsker tværtimod, at de andre Classer skulle stilles høiere i Righed med denne ene Klasse, fordi de gjøre samme Tjeneste og have lige Krav paa Statens Forsorg, og jeg mener ogsaa,

som jeg tillod mig at sige, at der er Udskilligt, som taler mere for de saakaldte Frivillige end for disse, som allerede vare bundne, forinden de andre Frivillige paatog sig denne Værnepligt.

Udsøgeren: Den ærede Krigsminister siger, at Embedsmændene ingensteds udtrykkelig ere blevne forpligtede til at gjøre Krigstjeneste. Jo, det ere de. Der staaer i § 1 af Værnepligtsanordningen: „Alle de Mandspersoner, der have Indfødsret i Kongeriget Danmark, skulle være Værnepligtige underkastede;“ — deraf er skeet nogle specielle Undtagelser, og alle de indfødte Mandspersoner, der ikke ere nævnte i disse, ere altsaa udtrykkelig forpligtede. Thi naar der staaer skrevet: „Alle Mennesker ere forpligtede, dog undtages Hans og Peter“ — saa ere Niels og Jens forpligtede. Er det ikke temmelig simpelt? (Jo! Jo!)

Den ærede Minister spørger: Hvorfor ere Underofficererne behandlede anderledes end de Andre? Ja, det er for det Første, fordi vi have lagt Vægt paa de fra Ministeriet fremkomne Forslag. Thinget afviser naturligvis nødvendig fra disse, og, naar Ministeren altsaa har foreslaaet en saadan væsentlig Forskjel, tage vi Hensyn dertil og ere tilbøielige til at troe, at Krigsministeren har havt sine gode Grunde til at foreslaae noget Saadant. Slige Grunde findes vistnok ogsaa. Der er i disse Folks hele tidligere Stilling og Udkomst paa Staten Besøielse, til at gjøre mere for dem end for de unge Mennesker, som staae i en friere og mere uafhængig Stilling. Det er Folk, som i en ældre Alder, undertiden tildeels imod deres Ønske, ere blevne Officerer; deres Stilling er netop ofte i denne Tjeneste i visse Henseender misligere, end den har været tidligere; Mange af dem ville ogsaa være Familiefædre, og det er derfor, naar man, som her, skal tage Vilhelms Hensyn, fuldkommen berettiget at stille dem paa noget flkreere Vilkaar end de Andre, og navnlig vil ogsaa Pensionberettigelsen her være paa sit rette Sted.

Krigsministeren: Den ærede Taler har bemærket, at, naar en Paragraph i Almindelighed bestemmer, at alle Mandspersoner, som have Indfødsret, ere værnepligtige, saa følger deraf ogsaa, at Embedsmænd og Officerer ere